

XXIV LLAPIS DE SANT JORDI

Categoria Adults-Poesia

Premi

La màgia de la música

per Montse Bastons Garcia

“severa i dolça música, segueixes
per les ànimes nostres un passadís obscur,
i amb el teu dit de foc hi descobreixes
l'espectre del passat, el rostre del futur.”

MÀRIUS TORRES

El Comandant, rient, fitant-me, em va dir:
“Toca’ns alguna peça nova amb el violí.”
Els havia tocat suites i fugues de Bach.
La filla m’observava com si jo fos un mag,
amb embadaliment, amb un interès pur.
I jo, que en cada nota em jugava el futur.

I llavors vaig tensar l’arquet com mai abans.
I em van ballar els braços. I em van vibrar les mans:
*Muntanyes regalades són les del Canigó,
que tot l’estiu floreixen, primavera i tardor.*

Pensava en Catalunya, en el vent d’Argelers,
en els trens, en la gent que no veuria més,
en la sang, en els cops, en els forns, en els crits.

I veia com provaven vins i plats exquisits
i bufaven espelmes i brindaven, però,
per uns moments, tornava a ser una mica jo...
I, com per art de màgia, de sobte van fugir
vents, trens, cops, forns, fums, crits... Només sons dins de mi...

“Toca’ns alguna peça nova amb el violí.”
A l’hora de les postres, una veu li va dir,
mentre anàvem menjant pastís de confitura.
La veu, la del meu pare, em sonava més dura
de com era costum, cridant a l’home aquell,
que no alçava els ulls ni tenia cabell
i la cara molt prima i un fals i vell somriure,
com si hagués perdut la il·lusió de viure.

I va ser diferent a les peces d’abans:
li ballaven els braços, li vibraven les mans.
Era una melodia fresca, dolça, suau.
I noto que una llàgrima galtes avall li cau.

I jo, que just complia sis anys aquell dia,
menjava i l'escoltava i el cor se'm commovia...

Mesos més tard, un vespre d'octubre, va parlar-me
la mare: "El final de la Guerra ens alarma...
Amb els tiets d'Hamburg aniràs a Brasil
i nosaltres, quan tot estigui més tranquil,
també hi viatjarem... Alemanya perilla
i et volem lluny dels trets, et volem viva, filla..."

I es va firmar la pau i mai no van venir.
Tot m'ho recorda ara els sons del violí.

I els tiets van criar-me, callant un dolor mut.
I em van canviar el nom: Joana, no Gertrud.
I vaig anar aprenent la llengua del país.
I sense preguntar-me res, vaig créixer feliç.

I avui que en faig cinquanta, durant aquest concert
al Palau de la Música, el passat se m'ha obert,
com s'obre per la pell el tall d'un bisturí.
Visitar Barcelona i, pels fils del destí,
aquesta melodia, fresca, dolça, suau,
d'aquest home que ens dóna una cançó de pau...

I li ballen els braços i li vibren les mans
i somriu però els ulls els té tristos, brillants,
perquè li cauen llàgrimes, de tanta emoció:
Muntanyes regalades són les del Canigó.
La coral l'acompanya. I, en acabar la peça,
em mira el meu marit, que l'aplaudeix de pressa,
dempeus, meravellat, com el públic, ben fort.
"El va salvar la música, dels gasos de la mort,
ho sabies, Joana? Es veu que un comandant..."

I va esclatar el silenci de cop al meu voltant.